

Sygn. akt I CSK 4549/22

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z powództwa J. C.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym 1 marca 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z 25 stycznia 2022 r., sygn. akt V Ca 774/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. odstępuje od obciążenia powódki kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka J. C. złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 25 stycznia 2022 r., którym oddalono jej apelację od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z 5 stycznia 2021 r., wydanego w sprawie przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej o zapłatę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności

w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżąca powołała się na przesłankę oczywistej zasadności skargi, którą uzasadniła naruszeniem art. 417¹ § 1 i § 4 k.c. poprzez nieuwzględnienie skutków wydania przez Trybunał Konstytucyjny orzeczenia w sprawie K 38/13. W ocenie powódki uchwalenie art. 11 ust. 3 ustawy z 7 grudnia 2012 r. o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz niektórych innych ustaw stanowiło niezgodne z prawem działanie będące źródłem szkody.

Tak uzasadniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mógł odnieść oczekiwanego skutku. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN: z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

W sprawie nie występuje przesłanka oczywistej zasadności. Przede wszystkim argumentacja skarżącej pomija okoliczność, że zgodnie z ustaleniami sądów rozpoznających sprawę nie doznała ona szkody. Istotnie, na podstawie art. 11 ust. 3 ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych z 2012 r. powódka została pozbawiona przysługującego jej dotąd bezterminowego świadczenia, a przepis ten został uznany za niezgodny z Konstytucją w zakresie, do którego

odnosi się powódka. Jednakże uchybienie ustawodawcy wskazane w wyroku Trybunału konstytucyjnego zostało naprawione w ustawie o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów z 4 kwietnia 2014 r., zgodnie z którą powódce przyznano świadczenie odpowiadające wysokością poprzednio przysługującemu jej świadczeniu z mocą wsteczną, poczynwszy od miesiąca następującego bezpośrednio po ostatnim miesiącu wypłaty. W ten sposób zachowana została ciągłość ekonomiczna świadczeń na rzecz powódki, a po jej stronie nie wystąpiła szkoda majątkowa.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c., o kosztach rozstrzygnął zaś na podstawie art. 102 k.p.c.